

[Alsing Andersen.]

Nej, den, der har lagt navn til disse kloge og følte ord over for Island, er såmænd den fungerende formand for den arnamagnæanske kommission, den videnskabsmand, som for tiden er voldsomst og mest ubønhørlig i kampagnen og vil være anfører i et sagsanlæg — hvis man skal tro aviserne — for at hindre det danske folketing og den danske regering i at give en gave, således som han selv har taget til orde for i kommissionsbetænkningen af 1951.

Jeg agter ikke at gå ind i den juridiske diskussion, som findes i de udførlige udtalelser fra de juridiske fakulteter, der er trykt som bilag til folketingsudvalgets betænkning, men det kan næppe være nogen hemmelighed, at de socialdemokratiske udvalgsmedlemmer ud fra vort syn på sagen som helhed ganske deler de af professor Alf Ross m. fl. fremsatte synspunkter. Men nu er det jo altså muligt, at vi skal have et sagsanlæg, oven i købet med erstatningskrav, hvis man kan tro aviserne. Jeg ved ikke, om sådanne avisforlydender er lanceret af formanden for den arnamagnæanske kommission for at prøve på at true folketingets fra at tage den beslutning, som vi anser for rigtig. I så henseende tror jeg nok jeg tør sige, at spekulationen vil være mislykket. Jeg tager det i hvert fald med knusende ro, selv om jeg må erkende, at det er trist, at den venskabshandling, som der ikke er den mindste tvivl om at et meget stort flertal i tinget — formentlig over $\frac{2}{3}$ af folketingets medlemmer — vil vise Island, skal skæmmes af sådanne episoder.

For resten kunne jeg i denne forbindelse godt have lyst til at rejse spørgsmålet om, med hvilken beføjelse den arnamagnæanske kommission, altså den del af den, der resterer, det vil sige bestyrelsen for det arnamagnæanske institut, optræder med sagsanlæg og med den bizarre idé at ville kræve erstatning fra den danske stat. Det er jo muligt — det tør jeg ikke benægte — at de pågældende tilbageværende medlemmer af den arnamagnæanske kommission kan have en formel juridisk ret til at rejse en sådan sag, men den arnamagnæanske kommission er efter min mening kun bestyrelse, kun forvalter af det legat med tilhørende håndskrifter, som Københavns

universitet i sin tid har fået overdraget af Arne Magnussen. Og denne bestyrelse, den arnamagnæanske kommission, består dels af medlemmer udnævnt af regeringen, dels af medlemmer udnævnt af universitetets bestyrelse, konsistorium. Det giver jo straks et problem med hensyn til denne forsamlings beføjelse til at rejse sag, men det er jo muligt, at formaliteterne her vil være i orden. Jeg tillader mig imidlertid indtil videre absolut at tro, at den egentlige ansvarlige for den arnamagnæanske samling, nemlig universitetets bestyrelse, konsistorium, ikke agter at lægge navn til en sådan aktion, der har til formål at antaste folketingets ret til at gennemføre en ændring af administrationen af den arnamagnæanske samling. Jeg ser altså med sindsro på, hvad der eventuelt måtte hænde i denne sag i de kommende dage, og skal med disse bemærkninger på de socialdemokratiske udvalgsmedlemmers vegne anbefale, at folketinget afgør denne sag og afgør den nu.

Ib Thyregod: Det lovforslag, der her foreligger til behandling, er efter vor opfattelse af meget væsentlig betydning, dels fordi det angår spørgsmål af fælles nordisk betydning, dels fordi det rører ved en række principielle spørgsmål af betydning for folketinget.

Det fremgår af betænkningen, at venstres udvalgsmedlemmer i denne sag er delt i to grupper, nemlig de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. N. Chr. Christensen, som under stærk kritik af den fremgangsmåde, der er anvendt, kan tiltræde lovforslaget, medens de to andre venstremedlemmer af udvalget, det ærede medlem frk. Helga Pedersen og jeg, ikke kan tiltræde lovforslaget. Uanset dette er der imidlertid enighed inden for vor gruppe på to meget væsentlige punkter.

For det første er der over for spørgsmålet om udlevering af håndskrifter som gave til Island principielt en positiv indstilling inden for venstre. Denne principielle positive indstilling er udslag af det synspunkt, at de håndskrifter, som befinder sig her i landet, selv om de også med fuld ret kan betegnes som fællesnordiske, dog befinder sig her i kraft af det statsfællesskab, der tidligere har bestået mellem Island og Danmark. Hertil kommer, at der på Island er en meget